

Слѣпиятъ старецъ стоеше заслушанъ, и той сякашъ вцепененъ предъ тоя тъменъ, стихиенъ тънтежъ. Малкото момиченце държеше треперещата му ржка и изподъ тъмнитѣ, гжсти ресници, плахо ни гледаше съ голѣмитѣ си, черни очи. Рандевъ се приближи къмъ тѣхъ.

— Кжде, бе дѣдо?

— Азъ ли? Искахъ да видя момчето. Но не ще мога... Нека Богъ да го поживи, Богъ да го поживи...

И все така загледанъ и заслушанъ, следъ малко пауза той прибави:

— Богъ да ви поживи, деца. Всичкитѣ... всичкитѣ...

Той стоеше изправенъ, безжизненитѣ му очи се взираха далече, бледнитѣ му устни шепнѣха нѣщо — молитвената поза на трудеция се човѣкъ, изправенъ предъ слънцето, предъ слога на засѣтата нива, и тихо призоваващъ дѣсницата на Бога.

Отново поехме нашия пжтъ.